

необоротних матеріальних активів, підвищити їх інформативність і прогнозувати ефективність їх використання на підприємстві.

Список використаних джерел:

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 7 «Основні засоби», затверджене наказом Міністерства фінансів України від 27.04.2000 № 92 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=z0288%2D00&p=1154500791191400>
2. Ареф'єва О. В. Теоретичні аспекти управління відтворенням основних засобів підприємства в ринкових умовах господарювання / О. В. Ареф'єва // Бібліотека Баланс. – 2006. – №4. – С. 71 – 74.
3. Богацька Н. М. Аналіз основних засобів підприємства/ Н. М. Богацька // Бухгалтерський облік і аудит. – 2006. – № 10. – С. 11 – 18.
4. Рилєєв С. В. Удосконалення обліку основних засобів в системі управління матеріально-технічною базою підприємства/ С. В. Рилєєв, М.І. Шкробанець // Дебет – Кредит. – 2009. – № 4. – С. 5 – 12.
5. Стрибуль О. В. Об'єктивна оцінка основних засобів як база для нарахування амортизації [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.nbu.gov.ua/portal/Soc_Gum//2009_33/22.pdf.

Науковий керівник: к.е.н., доцент Михайлишин Н.П.

*Кіндрачук Наталія,
студентка групи РКзм-52*

АУДИТ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПРИВАБЛИВОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Пошук інвестора, особливо іноземного, набуває особливого значення, оскільки залучення додаткових джерел і інвестиційних ресурсів відразу стає відчутним у сфері реальних фінансів держави. Внаслідок цього інвестиційна привабливість, як поняття, не лише увійшло до складу економічних термінів, а й стало об'єктом наукових пошуків, досліджень і набуло широкого практичного використання.

На жаль, у сучасній економічній літературі немає чіткості у визначенні суті інвестиційної привабливості та системи її оцінки.

Так, В.І. Глазунов вказує на те, що оцінка інвестиційної привабливості повинна дати відповідь на питання куди, коли і скільки ресурсів може спрямувати інвестор у процесі здійснення інвестицій [1,с.3]. Цим самим досліджуваний процес в основному зводиться до зіставлення інвестиційних можливостей суб'єкта з потребами в інвестиціях. Н.О. Руснак і В.А. Руснак зводять визначення інвестиційної привабливості об'єктів в основному до евристичних методів, пов'язаних з ранжуванням досліджуваних об'єктів на підставі оцінки спеціалістів (експертів) [2,с.43]. За їх твердженням інвестиційна привабливість стосується порівняння кількох об'єктів з метою визначення кращого, гіршого, посереднього. Е.Й. Шилов, О.В. Кухленко, А.Ф. Гойко під інвестиційною привабливістю компаній і фірм розуміють «доцільність здійснення капіталовкладень у розширення і технічне переозброєння діючих підприємств, що розглядаються як потенційні об'єкти інвестування» [6,с.14]. Як бачимо, це визначення орієнтоване в основному на реальні проекти, не враховує дій інвестора, спрямованих на пошук перспективних проектів у плані фінансового інвестування, не узгоджує потреб і можливостей інвестора.

Професор І.О.Бланк пропонує здійснювати оцінку майбутніх об'єктів інвестування як з допомогою методів маркетингового, так і фінансового аналізу, наголошує на необхідності інтегрованого узагальнення результатів оцінки. Водночас дане визначення може стосуватися лише вивчення привабливості фірм, компаній щодо перспектив здійснення фінансових інвестицій і не враховує оцінки ефективності окремих об'єктів реального інвестування в умовах обмеження інвестиційних ресурсів.

Серед економістів є різні погляди щодо напрямів, кількості і структури показників оцінки, що характеризують інвестиційну привабливість суб'єктів господарювання. Така оцінка в основному базується на показниках фінансового аналізу. Основну увагу при цьому звертають на розрахунок фінансових коефіцієнтів, що характеризують майновий і фінансовий стан суб'єктів господарювання, їх прибутковість і ділову активність. У світовій та вітчизняній практиці вироблено ряд методик з оцінки та аналізу інвестиційної привабливості підприємств. Характеризуючи їх головні ознаки, слід відзначити, що вони базуються на багатьох фінансових показниках, об'єднаних в певні групи. До уваги беруть показники, що характеризують прибутковість, майновий і фінансовий

стан об'єкта інвестування, ступінь ділової та ринкової активності інвестованого об'єкта тощо.

Одним з досить поширених методів, який застосовують при перевірці фірм та компаній щодо їх фінансової стійкості та ймовірності банкрутства є визначення узагальнюючого показника, який називають «Z-рахунок» Е. Альтмана.

Застосування інтегральної оцінки в аналізі виробничо-господарської діяльності підприємств в економічній літературі довгий час піддавалося серйозній критиці. Найбільш істотними недоліками цієї методики аналізу вважалися:

- можливі похибки, помилки під час вибору певної сукупності показників для розрахунку узагальненого інтегрованого значення показника;
- можливість суб'єктивного підходу до визначення вагомості того чи іншого показника в загальній масі різнопланової інформації.

Ці недоліки в основному є властивими для проведення комплексного аналізу окремого підприємства. В умовах постійного пошуку нових об'єктів інвестування ці недоліки частково згладжуються за рахунок того, що для оцінки береться певна кількість альтернатив з використанням принципів порівняльного аналізу. Багаторазові дослідження різних об'єктів дозволяють оперативно встановити систему показників та їх оптимальні значення.

Таким чином, для визначення інвестиційної привабливості суб'єктів господарювання чи окремих інвестиційних проектів подібна методика може бути корисною з таких міркувань:

1. Вона дозволяє здійснити оперативну оцінку різних напрямів діяльності майбутнього об'єкта інвестування, звівши її до єдиного критерію.
2. Шляхом порівняльного аналізу потенційний інвестор має можливість оперативно визначити вигідні варіанти інвестування під час формуванні портфеля фінансових вкладень, що сприяє поліпшенню диверсифікації інвестицій.
3. З допомогою інтегральної оцінки може бути визнане інвестиційно привабливим окреме підприємство незалежно від його відомчої підпорядкованості, місця розташування, або інвестиційної непривабливості інших суб'єктів, регіону, галузі.
4. Подібні методики, як правило, ґрунтуються на загальновідомих показниках, що добре опрацьовані у вітчизняній практиці і задовольняють вимоги міжнародних і національних стандартів бухгалтерського обліку. Більшість з них містяться в офіційній фінансовій

звітності, є відкритими і доступними для будь-якого споживача інформації.

5. Певний суб'єктивізм у визначенні екстремальних обмежень, напрямів дії, вагомості того чи іншого показника усувається внаслідок того, що як у вітчизняній, так і зарубіжній практиці є низка наукових розробок, практичних методик з аналізу фінансової звітності за допомогою коефіцієнтів, у яких проведено детальну оцінку поведінки більшості показників. Крім того окремі похибки можна ліквідувати шляхом контрольних операційних розрахунків деяких показників за кількома підприємствами.
6. Розрахунки базуються на простому математичному забезпеченні з використанням правил рангової кореляції і легко піддаються комп'ютерній обробці на основі типових програмних засобів.

Список використаних джерел:

1. Глазунов В.И. Оценка зфффективности использования акционерного капитала/ В.И. Глазунов // Бухгалтерами учет. – 2007. – № 3.-С. 82-85.
2. Руснак Н.А. Финансовый анализ субъекта хозяйствования: Справочное пособие/ Н.А. Руснак, В.А. Руснак. -Минск: Вышэйшая школа, 2007. – 309 с.
3. Виленский П.Л. Оценка зфффективности инвестиционных проектов / П.Л. Виленский, В.Н. Лившиц, Е.Р. Орлова, С.А. Смоляк. – М: Дело, 1998. – 248с.
4. Дегтяренко В.Н. Оценка зфффективности инвестиционных проектов / В.Н.. Дегтяренко – М.: «Зкспертное бюро», 1997.-144 с.
5. Четыркин Е.М. Финансовый анализ производственных инвестиций / Е.М. Четыркин. – М: Дело, 1998. – 233 с.
6. Шилов З.И. Методы оценки зфффективности и привлекательности инвестиционных проектов (методические рекомендации)/ З.И. Шилов, О.В. Кухленко, А.Ф. Гойко – М.: КГТУСА, 2006. -91с.

Науковий керівник: к.е.н., професор Мех Я. В.